

Sanctuarium

Paoletti, Agostino

Coloniae Agrippinae, 1677

In Festo B. Philippi Benizzi. In operibus & cogitationibus suis magneti se similem esse probavit, quia non versus terram, sed versus polarem cœli stellam semper conversus & directus fuit.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55680](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55680)

Hic sileo? nam dum craticulae duritiem, nec non
flammarum ardores considero, lingua mea velut
exanimis immota subsistit, dumque tyrannum

intueor, in ejus veluti aspectu loquelam amit-
tens, tacitam se in silentio subducit.

SERMO VIGESIMUS QUARTUS.

IN FESTO

B. PHILIPPI
BENIZZII. *Iste est qui contempsit vitam mundi & pervenit ad caelestia regna.*

Nullus in mundo lapis invenitur qui pec-
culiati sua virtute non polleat, juxta il-
lud: *Virtus consistit in verbis, in her-
bis, & in lapidibus.* Inter ceteros autem
lapides, valde admirabiles & ferè in rebus sunt
Magneti proprietates. Etenim sanctus Pater
Augustinus ex quo aliquas hujus lapidis expe-
rientias vidit, dixit: *Magnetem lapidem cum
primum vidit, vehementer inhorruit.* In Aethio-
pia, & in radicibus montium qui sunt ex Occi-
dentis Meridiei & Aquilonis opposito, certa
quædam hujus lapidis species invenitur, quæ
non solum non est amica ferri, illudque non at-
trahit, verum etiam id ipsum tanquam sibi ini-
micum abigit & repellit: *Ferri non trahit,
sed respuit & repellit.* Aliæ quædam hujus lapi-
dis species in monte Ida reperitur: in Indiis si-
curo, ibique inventus est à certo quodam viro,
qui *Magnes* appellatur: ob cujus inventoris no-
men multi existimant lapidem hunc nomen
illud apud Latinos assecutum esse, quod *Ma-
gnes* vocetur. hic enim dum super hunc mon-
tem Magneticum transiret, calcæos indutus mul-
tis clavis ferreis sub solea munitos, pedem sub-
levare à terra non poterat, adeo ut ibidem im-
mobilis subsistere debuerit. *Fuit autem in Indiis
primum repertus clavis crepidarum baculique, cu-
spidi inherens, cum armenta idem Magnes pasco-
ceret* inquit Isidorus Episcopus Hispalensis lib.
16. cap. 4. Cum in templi Serapidis, Alexan-
driæ à Democrite ædificati interiori parte non-
nulli ex hisce magneticis auro inserti essent, ea
virtute pollebant, ut statim quandam ferream

in aëre potuerint sustinere, prouti idem met Sa-
cer Scriptor refert. *In templo quodam simula-
chrum ex ferro pendere in aëre videbatur.* Ser-
vius Episcopus Milevitanus sancto Patri Augu-
stino affirmavit, quod dum una cum quodam
Africa comite mensæ accubisset, haud sine
ingenti admiratione visum fuerit, quod dum u-
nus sub cratere argenteo magnetem moveret,
uno eodemque tempore etiam ferrum quod de-
super crateri illi imminerebat ad motum dicti
magnetis confirmiter motum fuerit: *Sicut sub-
ter movebat manum, qua lapidem tenebat, ferrum
desuper movebatur.* Plato quoque observavit,
quod hic lapis dum primum duntaxat eartenæ
ferrea annulum movet, hic virtutem magneti-
cam sibi impressam omnibus aliis communica-
verit, adeo ut ex his ferreis annulis unus ab alio
successivè attractus fuerit: *Magnes non solum fer-
reos annulos trahit, sed etiam annulis ipsis infun-
dit, qua hoc efficere possint, ac proinde ut lapis a-
lios annulos attrahit.* Effectus alii sine compa-
ratione admirabiliores à Scripioribus recen-
tentur, & speciatim quidem attestatur, quod in par-
tibus Indiarum, ubi in Insulis maritimis ex hisce
magneticis lapidibus magni extant scopuli, na-
ves transeuntes dum ad lapides seu scopulos
illos propinquius accedunt, in itinere suo im-
mobiliter hære & sistere cogantur. Unde qui
maria ista frequenter trajiciunt, hanc pro navi-
bus eorumque itinere expedientis inventionem
excogitarunt, quod scilicet ab his navibus fabricen-
tur absque ullis instrumentis ferreis, atque ex
meis ligneis clavis compingentur. *Narrant*

Rr 3

navig

D. Aug. de
Civ. Dei
lib. 19. c. 4.Simo. Ma-
g. coll. 18.Ludov.
Pro. l. 11.
de Civ. Dei
c. 6. fig. 9.
coll. 4. K.D. Aug.
Et D. lib.
ubi sup.D. Aug.
ubi sup.
l. 21. c. 4.Pla. in 10.
Et D. Aug.
ubi sup.Ioan. de S.
Gem. l. 2.
c. 35.

Ludov. Viv in D. Aug. de Civit. Dei l. 21. c. 4.

nauta nostrates, (scribit Vives) in ima India esse maritimas cautes magneticas, quæ medio cursu navigia, si quid in eis ferri, vel clavus unus, si stant, detineant, attrahant. Veruntamen fatendum est verum esse quod Magnes adamante præsentem naturam mutet, suamque perdat virtutem nimirum sympathiam, quam cum ferro habet, in antipathiam transmutando, ad eum ut quodammodo pudere ipsum videatur, quod ferro potius quam Adamanti affectum suum applicet. Intor Adamantem & Magnetem (inquit Solinus cap. 35.) est quædam natura occulta diffusi, ad eum ut juxta positus non sinat magnetem trahere ferrum. Verum enim verò inter omnes admirabiles Magnetis proprietates hæc est magis præcipua & singularis, quod semper in stellam Polarem inveniatur conversus atque defixus. Quæ proprietates à multis ingenis eruditissimis emblemate quodam exprimitur, cum hæc illud animante inscriptione: *Aspicit unam.* Vel *In te una quiescam.* Etenim quis unquam potuit mortaliter loquendo verior aut præstantior magnes reperiri, quam sic Beatus Philippus Benizzius? utpote qui quandiu in hoc mundo vixit, nullam unquam aliam Polarem stellam quam cælum respexit, omnia namque bona & honores mundi hujus despiciens omnes cogitationes suas in stellam Polarem cælestem Empyræ defixas habuit, ad eum ut dicere videretur: *Vnam aspicio: In te una quiescam,* memor nimirum moniti illius, quod Salvator noster nobis reliquit, dicens: *Iste est qui contempsit vitam mundi, & pervenit ad cælestia regna, id est, ad cælum, mundo terga vertens affectu semper cælum versus intentus & conversus fuit, hodierni Evangelii doctrinam observans, qua dicitur: Nolite timere pusillus grex, quis complacuit Patri vestro dare &c.* Hicque erit præcipuus punctus circa quem præsentis discursus mei linea terminabitur. Vos interrim curate, ut attentionis vestræ magnes ad discursus mei stellam Polarem semper sit conversus. Ordiamur.

Ioan. Ferras fol. 150.

Luc. 12.

2. *Iste est qui contempsit vitam mundi &c.* O quamquam Deus noster in formatione huiusmodi sapientiam demonstravit, & specialiter in membrorum dispositione & figura corporis, quam illi dedit, longè diversam ab ea quam animalibus indidit, quæ caput primum habent, atque ad terram conversum? cum homo e contra vultum suum ad cælos semper habeat directum. Unde cetera ingeniose cecinit dicens:

Pronas, cum spectent animalia cæterat. Oculum ram.

Os homini sublime dedit, calumq; tuum.

Idque à Deo factum est, ut bruta spem suam in terrenis rebus collocarent, homines autem affectus suos in cælum dirigerent. Quia non estis de terra (inquit Impetratus) nis de terra venistis, sed pro tempore de terra (si cepissetis terram, ut per terram vincatis terram; sed de cælo estis, & de cælo venistis, & verum redaturus sum in cælum, nisi ultro remanere volueris in terra. Ac proinde Thales unus è septem Sapientibus nocte circuibat, ut contempleretur cælorum motus, stellarumque influxus observaret: *Hicimus in Grecia observavit stellarum motus, & siderum obliqua curricula.* Conformeretur exitimo quod Poëta fixerunt, Prometheus Deucalionis patrem, postquam post diluvium homines elapidibus post terga projectis nasci fecisset, aut ut alii volunt ex luto formasset, ut eisdem spiritum & vitam suggereret, ope Minervæ in cælum ascendisse, & faciem quandam ex igne cælesti accendisse, eaque deinceps cætera formatis corporibus spiritum indidisse & vitam: *Prometheus post factos à se homines dicitur oculis ad veram solis ignem furatus: Fortè ut per hoc homini persuaderetur, ut cum sit qualitas ignea, ignis etiam qualitates in se exprimat hæc enim à terra semper sustollitur, & cælum versus progreditur, prout illud è flamma fumatum emblema exprimit, dum hæc ei subscriptione subnectitur: *Cælo petit.* Porro Beatum Philippum Benizzium ignea fuisse qualitate imbutum, & non tantum vultu, verum etiam corde, vultu Magnetem fuisse affectu suo versus stellam Polarem cælorum intentum & directum, nomenque eius manifestat. Philippus enim nomen quoddam est, à *Philos*, quod est amor, & per quod estis per: *Quasi amator supernorum, propter cælum semper contemplationem.**

3. Ecclesiastes dixit viri prudentis esse oculos habere in capite: *Sapientis oculi in capite.* Et quidem si vera est hæc sententia, omnes universum homines sapientes erunt, nullus enim reperitur qui oculos suos in capite non habeat defixos, quis enim unquam vidit hominem oculos in pedibus ferentem. Unde Sanctus Hieronimus idipsum ponderans ait: *Cuiusnam oculi non sunt in capite? Fortè Ecclesiasticus hoc loco institueret, vult differentiam inter nos & alios homines.*

Handwritten notes in the left margin, including the word "Luce" and other illegible characters.

homines, de quibus Plinius affirmat, quod oculos suos in pectore habeant? *Habent oculos in pectore affixos?* Vel ab illis nos discriminat, qui oculos in humeris suis ferunt, prout cernitur in Blemis & aliis, *Qui in humeris habent oculos*, uti scribunt Aulus Gellius, Plinius & Solinus? Aut verò loquitur id ad excludendum populos illos qui non tantum oculos in capite non habent, verum etiam ipsorum capite carent, prout multi referunt, & speciatim Egidius Columa, dicens: *Sunt quidam homines sine ceruice habentes caput intra humeros, & in ipsi humeris habent oculos.* Idque a Sancto Augustino confirmatur, quicum Religiosis suis in Eremo familiaria miscens colloquia, iisdem retulit, quod dum fidem Jesu Christi in Æthiopia prædicaret, multos viderit viros & mulieres capite carentes, magnosque in pectore oculos habentes: *Vidit ibi multos homines ac mulieres capite non habentes, sed oculos grossos fixos in pectore.* Non credo eundem Ecclesiasten hoc sensus intendisse quando dixit: *Sapientis oculi in capite, sed potius ipsum mysticè & per cogitationes longè sublimiores locutum fuisse existimo.* Videamus igitur num sensum sententiæ illius, per proprietatem piscis illius penetrare possimus, cuius sel ad restituentiam seniori Tobie lucem opportunum præbuit remedium, de quo proinde Sacer Textus dicit, quod Tobias Raphaelis Archangeli iussu *Sumens de selle piscis levavit oculos Patris sui*, etatque nomen piscis istius Callionymus vel Granus, ut alii volunt. Hic enim piscis in superiori capitis parte unicum habet oculum, quo cælum directè respicit, ac proinde à Græcis *Vranoscopus*, id est, *spectator cæli* appellatur? quando per mare natat, foris semper & supra aquas oculum illum tenet, gaudens videre cælum, illudque contemplari. Hoc est, quod Ecclesiaste significare volebat, quando dixit: *Sapientis oculi in capite*, nimirum ille sapiens est & prudens, qui velut *Vranoscopus* oculos in capitis vertice portat, id est, qui cælum semper contempletur, illudque habet velut omnium operationum suarum objectum, in quod cunctos affectus suos dirigit, & sicut Magus versus stellam polarem, ita ipse ad cælum omnes cogitationes & consilia sua extendit. Illi autem oculos suos in capite non habent, qui cogitationes suas in terram defixas tenent, summamque curam & sollicitudinem ad consecutionem bonorum mundi huius, non verò bonorum cœlestium extendunt.

Ille igitur meritò censendus est prudens & sapiens, qui *Oculos in sublime elevans* (inquit Hieronymus) *numquam de inferioribus cogitabit.*

4. Philippus nollet de eorū numero fuit, qui ab Ecclesiaste inter sapientes recensentur: *Sapientis oculi in capite*, nam veluti *Vranoscopus* piscis, cœli spectator perpetuus fuit. Probè sciens id quod monet Chrysostomus dicens: *Quid si quis in cælum suspiceret, & quæ illic bona sunt contempleretur, statim hac contemneret, & tanquam nullius momenti existimabit.* Quasi animatus magnes aliam in suis operationibus Polarem stellam, quam cælum ipsum non respiciebat. Idque facillimè mihi persuadere possum, dum actionem illam nunquam pro meritis satis celebratam considero, quam elicit, quando in ætate tenera, priusquam in eo rationis diuicium appareret, aut cognoscere posset, quid sit Christi pauperibus per Eleemosynam subvenire, haud fecis ac si Evangelii sacra monita manibus suis tractasset, quibus Regnum cœlorum per Eleemosynam acquiri dicitur: *Complacuit Patri vestro dare vobis regnum*, id est, cælum, verumtamen *dare Eleemosynam?* quando inquam in hac ætate genitricem suam genuflexus rogavit, ut postpositis omnibus aliis negotiis, sese addiceret operibus charitatis impendendis in duos Religiosos Ordinis servorum Mariæ, qui tabquam religiosæ & Christianæ paupertatis filii victum suum mendicabant. Dicit enim obsecro, ô Auditores, nunquid istud pietatis opus mundo manifestè satis declarat Philippum non solum oculos, verum etiam cogitationes & spiritus suos totaliter versus cælum habuisse directos. Quisquis enim per affectum terram respicit, ei nequaquam curæ est mendicis subvenire. Unde dum Philippus eisdem in necessitatibus suis sublevare procurat, manifestum de se indicium prodit, quod priusquam mundum cognosceret, tot habuerit à mundo totaliter alienum, & in ea ætate quæ cælum etiam cùm cognoscere non poterat, martiri supplicavit, ne pulchram illam occasionem unius panis moneta cælum comparandi turpiter negligeret. Videbatur igitur quod in illa puerili ætate, & annorum teneritudine in doctrina Magni Pontificis S. Greg. optimè doctus fuerit, *Qui celestis viæ dulcedinem perfectè cognoverit, in quantum possibilitas admittit, ea quæ in terris amaverat, libenter cuncta relinquit, in comparatione ejus vilescunt omnia, deserti habitata, congregata dispergit, deforme conspiciuntur, quicquid de terrenis rei placebat specie?*

ca. Eccl.
Hom. 66.
in Ioan.

Hom. 11. in Evan. t. 2.

quia

quia sola pretiosa margarita claritas (id est cœlum) resurgens in monte. Huic igitur parvulo mundi contemptori & inimico vero cœli obsequiosissimo, velut cuidam e grege Christi innocenti agnello per verbum Evangelicum promissum fuit: *Nolite timere pusillus grex, quia complacuit Patri vestro dare vobis regnum, cœlestis scilicet, terrenum (exponit Maldonatus] aeternum, non temporale.*

In. Mal.
don. ibid.
col. 1.

5. Porro crescentibus annis, crevit etiam in Sancto devotio & ardor spiritus. Nam ab hominum congressibus se subducens, eum nullo alio præterquam cum Deo conversari gaudebat, totum dierum suorum cursum in loco unico consumens, scilicet in cultivanda anima sua per spiritualia, quibus in sacris templis operam dabat, exercebat. Die quodam particulati accidit, quod dum excessivo quodam fervore affectus suos erga magnam Dei Matrem Mariam sublevaret, eadem Angelorum Regina eidem in ecstasim rapto in curru quodam ex purissimo auro fabricato apparuerit, eumque ad currum illum hisce verbis invitavit: *Philippe adjuuge te ad currum istum.* O quam est hic favor eximius! cujus utique per multas vias investigari causa poterit. Etenim Philippus pretiosa quædam gemma erat, ac proinde digna quæ purissimo auro infereretur, ac proinde: *Adjuuge te ad currum istum.* Adhæc securus erat, quod cum divinæ gratiæ adjutorio, cum tribus inimicis Dæmone, mundo, & carne dimicans, gloriosam reportaturus esset victoriâ, ac proinde triumphabundus in curru quodam auro ascensus esset ad cœlestis Capitolium: proinde: *Adjuuge te ad currum istum.* Insuper Philippus in Civitate Florum, id est urbe Florentina, mysticum quoddam & candidum lilium erat, ac proinde ne illud ab immunditiis terrenis contaminaretur, Maria Virgo illud ab iis, tanquam pretiosum à vili separate, & in curru suo velut in vase quodam auro præservare voluit, ac proinde: *Adjuuge te ad currum istum.* Præterea est Principibus soli singulariter dilecti & grati in proprium currum admittuntur, prout de Justiniano Imperatore & Belisario legitur? cum igitur magna Dei Mater, Philippum nostrum ad considerandum sibi in curru suo invitavit, credere par est, ipsam illum veluti dilectissimum filium & amicum suum declarare voluisse? ac proinde: *Adjuuge te ad currum istum.* Currus Eliæ constructus erat ex igne, qui inter omnia Elementa nobilissimus est: Currus autem Philippi factus est ex auro, quod est inter alia metalla

In vita
ejus apud
P. Cherub.
Mariam.
Odale.
li. 6. 5.

præstantissimum: Unde sicut aurum incomparabiliter plus valet quam ignis, ita currus Philippitanti majoris æstimationis erat, quando aurum digniorem materiam dicit, quam ignis proinde, *Adjuuge te ad currum istum.* Adde quod sicut terra patria est conjugatorum, quibus proinde à Deo dictum fuit: *Crescite & multiplicamini, & replete terram:* ita cœlum, replectentia habitaculum est Virginum. Unde Eliastanti virgo in curru igneo de terra translatus est ad cœlum, inquit S. Ambrosius: *Eliæ Angelus ducentibus raptus ad cœlum est, & quadringentis imposuit quasi in quodam triumpho videri videtur: victor enim exierat non gentium barbararum, sed secularium voluptatum.* Porro Philippus virginitatis candorem incontaminatum conservavit, ut cum tanto majori securitate cœli possessore evaderet, ac proinde ut suum assequeretur intentum, cum Maria ad proprium suum currum invitaret dicens: *Adjuuge te ad currum istum.* Ulterius Eliæ sciens, quod ad cœlum abire cupiens, nihil terrei secum cōferre debeat, pallium suum post se è curru abiecit. Unde Sanctus Hieronymus dicit: *Quod Eliæ ad cœlum regna festinans, non potest ne eum pallio, sed mundi in mundis vestimentis dimittit:* Philippus autem tanquam amicus magne Polarem cœli stellam unicè respiciens, non solum deseruit sæculi vestes, verum etiam quem vis terrenum affectum. Unde Virgo beatissima eundem ad cœlum transfere volens, eundem ad currum suum conscendendum suaviter provocat dicens: *Adjuuge te ad currum istum.* Verum enim verò, ut idipsum cum pace Magni Eliæ dicam, cum illæ actiones quæ magis sunt voluntariæ, magis quoque suat meritoria, hominumque ex quadam congruentia cœlo consequendo digniorem reddant? forte autem Eliæ pallium suum dimisit, quia forte inadvertenter & prater voluntatem ei cecidit, ut proinde Sacer Textus dicat, quod *Eliæ levavit pallium Eliæ, quod ceciderat non verò dicat quod actu quodam positivo illud adjecerit, terræque reliquerit: Cecidit dicitur pallium, non Eliam utique projecisse.* De Philippo tamen certum sit, quod vestis secularis ei non ceciderit, sed sponte propriâ & voluntariè eam renuntiavit: *Mundo vestimenta dimisit, & simul cum veste seculari patris quoque hæreditates, parentes, terram, & mundum totum solo fervorem Mariæ sacro pallio contentus dimiserit, majori utique juco ad cœ-*

picadam cæli possessionem à Beata Virgine ad curram auream vocari & invitari debuit: *Adiunge te ad curram istum* Philippus non est Galilæus imitatus, qui unum oculum versus terram, alterum autem cælum versus dirigit: *Unum oculum ad vitam inferius deprimis, alterum autem in aera dirigit.* Sed potius affectus quoque ipsos unâ cum terreis rebus abstrahens, a mentem animi sui magnetem versus Polarem cæli stellam reflectebat, sciens S. Augustinus dicere, quod *Amorem mundi & Dei pariter in uno corde habere non possumus.* Lepidum ingenium duas mappas mundi effigavit, quarum unam terram, altera cælum representabat: cum hac epigrapha: *unde das, id est, unum de duobus, quasi diceret, non potest cælum simul cum terra possideri, atque idem alterutrum ex duobus eligere oportet: eodem Ecclesiæ Doctore affirmante, quod Homo non potest in hac vita lasari, & in altera jucundari.* Unde Philippus noster cautior factus, hanc mundo calces impiegit, cumque ad cælestia consequenda cunctas suas cogitationes & spiritus extendisset, mirum non est, quod Cælorum Regnam audierit dicentem: *Adiunge te ad curram istum.*

6. Verum enim verò ablit ut lingua eam huius pretiosissimi curus rotas & cursum tanto cum animi impetu prosequatur, ut interea oblivio i tradat tot alia innumera virtutum exempla, quæ in Philippi nostri vita gloriose resplendent. Porro ut expeditius Deo inserviat, servorum Religionem ingreditur, atque in numerum servorum Martæ adscribitur. Nolo autem hoc loco exponere, quam fuerit in progressu vitæ religiose servidus in charitate, in fide constans, assiduus in orationibus, in mortificationibus austeris, exemplatis in vita, in victu temperans, angelicus in moribus, viscerosus erga infirmos, ad Ecclesiæ causas promovendas promptus, diligens in exercitiis spiritualibus. Solummodo observare contendam, quod tali quodam habitu voluit vestiri, è quo perspicue cognosci posset, ipsum voluisse servum esse non solo nomine, sed etiam facto ipso, idè que vilissimis & abjectissimis ministris, quæ in Monasteriis personis idiotis, nec ulla agendi virtute præditis distabant solent, ut ipsum ad consortium suum admissum, sacra Religionis habitu dignarentur, & ut eam gratiam sibi inter fratres universos relato, communis omnium obsequio utenque compensare liceret. Exitum verò è Philippe quæ Pauleti Sanctiorale,

vis alia facile credidero? Imò haud difficulter persuadebor potius, quod natalium nobilitas stimulus honoris, perspicacitas ingenii, desiderium te literatura mediante ad majora promovendi, aliaque motiva similia tibi exercitia domesticæ dissuaserint, utque te gravioribus Theologiae studiis totum dedicares consuluerint, ad habitandum te ad eas dignitates Ecclesiasticas, quas cælum liberali manu conferte iis solet, qui meritorum divites sunt & opulenti? ac proinde è Philippe die tudes, cur in primo tuo in Religionem ingressu, in ætate viginti annorum, Feria sexta post Pascha Resurrectionis, alio quam Laici aut servitoris habitu vestiri nolueris? Fortè ut Christi imitator esses, qui *Formam servi accepit, & non venit ministrari, sed ministrare*: Fortè, quia iuxta doctrinam Divi Joannis Chrysostomi specialis magnorum gloria est, humilitatis se amicam exlubere? *Sublimium hominibus quippe illa maxima gloria est, si possunt quam maxime se submittere*? Fortè quia indicare voluit se illius gregis ovem esse, de quo Salvator dicebat: *Nolite mero pusillus grex, iuxta enim expositionem Chrysostomi: Pusillus grex est, qui non de magno minuitur, sed crescit de pusillo*? vel quia sumptuosam quandam è lapidibus pretiosis virtutum speculativarum & moralium erigere fabricam contendens humilitatis fundamentum prius stabilire cogitasti, docente te S. Augustino: *Magnam fabricam construere vis, prius cogita de fundamento humilitatis.* Etenim è Auditores, tametsi hæc causas sive resolutiones addactas vobis non displicere sciam, verumtamen aliam quandam auscultare non dedignemini, utpote quæ rectâ lineâ ad subiecti propositi punctum decurrit.

7. Nascebatur inter Christi discipulos molesta quaestio, uter illorum major esset in regno cælorum, omnibus primatum & primum locum sibi debere prætendentibus? tandem verò hanc à cælesti magistro suo habuere decisionem, sive responsum: *Nisi conversi fueritis, & efficiamini sicut parvuli, non intrabitis in Regnum cælorum.* Matth. 18, v. 3. Quasi dicere voluisset, ad cæli consecutionem duæ conditiones requiruntur. Prima est: *Nisi conversi fueritis*, quasi diceret, debetis converti, id est, opiniones & affectus mutare. Sed quomodo? Theophylactus in Bibl. dicit: *A superbia ad humanitatem.* Dionysius Carthusianus autem dicit: *Nisi conversi fueritis, id est, corde salubriter immutati, videlicet ab elevatione ad humilitatem, & obedientiam.* Secunda: Art. 32.

Ad Philipp. 2.

Matt. 20. D. Chrys. humilitatis se amicam exlubere? Sublimium hominibus quippe illa maxima gloria est, si possunt quam maxime se submittere? Fortè quia indicare voluit se illius gregis ovem esse, de quo Salvator dicebat: Nolite mero pusillus grex, iuxta enim expositionem Chrysostomi: Pusillus grex est, qui non de magno minuitur, sed crescit de pusillo? vel quia sumptuosam quandam è lapidibus pretiosis virtutum speculativarum & moralium erigere fabricam contendens humilitatis fundamentum prius stabilire cogitasti, docente te S. Augustino: Magnam fabricam construere vis, prius cogita de fundamento humilitatis. Etenim è Auditores, tametsi hæc causas sive resolutiones addactas vobis non displicere sciam, verumtamen aliam quandam auscultare non dedignemini, utpote quæ rectâ lineâ ad subiecti propositi punctum decurrit.

Luc. 12. D. Chrys. serm. 22.

Theoph. in Bibl. Dionysius Carth. ib. Art. 32.

Euseb. Emiss. ib. in Bibl. homil. 4.

Et efficiamini sicut parvuli. Quasi ex mente Eusebii Emisleni dixisset: *Videtur hunc parvulum? Nisi ab illi stulta dignitate, qua in vestros animos perturbat, ad hujus patientiam & humilitatem conversi fueritis, & efficiamini sicut parvuli sine invidia, sine odio, sine superbia, sine ambitione, non solum majores in regno calorum non eritis, verum etiam non intrabitis.* Et S. Maximus subiungit: *Vnde intelligimus quod humilitate pervenitur ad regnum, simplicitate penetratur ad caelum.* Porro priusquam Salvator noster monitum hoc discipulis suis dedisset, Isaias Propheta illius nobis exemplum exhibuit in casu sequenti. Etenim menti infelicissimi Luciferi praetentio quaedam obvenit, non minus temeraria, quam immoderata: *Ascendam in caelum, sedebo in monte Testamenti, hoc est, in templo, ubi solus Deus colitur.* In quo, ut Sanctus Bernardus ait, sedere praesumebat, cum etiam Angelis pariter & hominibus tanquam & superior praecipere & imperare, ab illique obedientiam & obsequia vicissim recipere. Verum quid accidit ei? Num forte suum est intentum pro voto assecutus? Minimè gentium? imò proflus contrarium ei accidit. Neque enim consecutus est quod desiderabat ac caelum in super amissit, quod tanroperè ambiebat, sed inde probrosè exclusus atque profligatus fuit, ut proinde Propheta Isaias eum deridendo dixerit: *Quomodo decidisti de caelo Lucifer qui mane oriebaris? Sedere in alto volebat, ut omnibus tam Angelis, quam hominibus praelatus, omnes gubernaret, omnibusque imperaret & praesiceret, non solum tanquam superior, sed etiam tanquam Deus, indeque subsecuta est infelix illa caeli amissio, unde fuit praecipitatus.* Unde Sanctus Bernardus eum hisce arrogantia & fastu plenis verbis loquentem introducit: *Infirmiores sunt, inquit, inferioresque natura (id est homines) non decet esse concives, nec aequales in gloria.* Unde temerarius ille spiritus praetendebat, quod *Quomodo alitissimus super Cherubim sedens, gubernat omnem Angelicam creaturam, ita & ipse altus sederet quoque genus humanum.*

D. Max. ibid.

Isai. 14.

v. 12.

Thad. Fe-

trus. ibid.

Isai. 14.

v. 12.

D. Bern.

serm. 17.

in Cant.

8. Nollet Beatus Philippus Benizzi semetipsum servorum Religioni dedicat, sub protectione Beatissimae Virginis Mariae? Et quidem quantum ad ipsum spectat nisi Deus aliter praecipere, nunquam vult sedere tanquam superior, imò ut se ad superioritatem inabilem reddat, laicalem seu ministrantis habitum sibi dari postulat. Non vult subditis praecipere sed potius tanquam subditus Superiorum mandata praestolari & iis promptè obedire. In quo specialiter se à Lucifero quam maxime differere ostendit, quia voluntate sua tanquam Magnetes in suam stellam Polarem caelum scilicet continuè directus erat, ut illud allequi posset, non autem perderet, prouti Angelo apostatae accidit. Et quidem si verum est quod quondam magis anima se in caelum vult arroganter & superbè extollere, tanto magis se à caelo videre debet esse remotam, prouti nobis Salvator noster non obscure insinuavit, dum ait: *Qui se exaltat humiliabitur*: & e contra quanto pius se quis deprecetur humiliando se versus terram, tanto vicinior caelo esse incipit: *Qui se humiliat exaltabitur*, mirum non est quod ipse in primo Religiosis ingressu, nec caelum amitteret, monitum à Deo Filio discipulis suis traditum exequi volens, nimirum: *Nisi conversi fueritis, & efficiamini sicut parvuli, non intrabitis in regnum caelorum.* Vult in Religionem suam recipi in qualitate Conversi non tantum nomine, sed & reipsa, convertendo se ex statu hominis saecularis in religiosum, sequere transformando in parvulum infantem sive puerum per humilitatem, respicendo superioritatem aut imperium, & eligendo potius esse subditum abiectionis, sequere demississimis obedientiae & servitutis actibus consecrando, ut vel hac ratione ad comparandum sibi caelum, utpote unicuique cunctarum operationum suarum objectum, humiliaret. Scimus illud quod Christus, ut Chrysostomus scribit discipulis suis dixit: *Ego si quis humilior sit ceteris non effecerit, ipse ingressu caeli summi indignum assero.* Philippus igitur velut Magnetes quidam animatus in caeli polarem stellam conversus semper movebatur.

9. Veruntamen Deo, qui servos suos exaltat, maxime eos qui in humilitatis centro conservantur immobiles, Philippum ad Sacerdotalem dignitatem evocare complacuit: efficiendo ut ei suscipiendus character Sacerdotalis sub praeepto formali injungeretur à suo Superiore, P. Jacobo de Senis Priore Generali, qui eo tempore Romae commorabatur, Ordinis sui confirmationem à Summo Pontifice Alexandro IV. impetraturus, quam etiam hortante eundem Pontificem Mariae Virginis, reipsa per literas Apostolicas consecutus est: *Pater Generalis Philippo scripsit in mandatis datus se ad sacros Ordines suscipiendos comparari.* Quid igitur hic facies o Philippe? ut ostendat.

Handwritten notes in the left margin:
X
Y
26

cap. 10.

Reg. 15.

Lyran. 10.

Fortull. lib. 1. ad xxxv. c. 1.

Apud Iosiphum

ris Sacerdos humilitas non permittit: Quod si vero oides assumere detrectaveris, magnam ei quam solemniter professus es, obedientiam irrogabis injuriam. Si uni adhaerens, alteri te parum affici comprobabis, eum tamen ambabus tanquam virtutibus tibi unice charis sancto sis fide adstrictus. Quid igitur facies? utram illarum amplecteris? Cum veluti vir secundum Deum prudens, sciter idipsum quod Samuel Sauli in sinu vitæ, quod scilicet *Melior est obedientia quædam victima, quia in obedientia* (uriquit Lyranus) sacrificatur Deo voluntas propria? imò vero obediendo actus quoque exerceatur humilitatis, dum voluntas propria Dei & Superioris voluntati subjicitur? ultro citroque in sacerdotalem ordinem suscipiendum libens condescendit? unde humilitatis meritum ne quicquam perdeudo, fructus quoque sibi acquisivit obedientia. Porro dum jam Sacerdos consecratus, primum Deo litaret Missæ sacrificium, post absolutam consecrationem in celsissimam altaris, atque immensis splendoribus circumdatus, Angelos audivit suavissimâ & vere Angelicâ voce & modulis decantantes *Sanctus, Sanctus, Sanctus, etc.* O inaudita prodigia! O stupores inexplicabiles: Cœlum Philippo sanctitati applaudit, eaque dignè satis celebranda fatiunt nequicquam pollunt? siquidem sacratissimo quodam Trisagio quod Deo soli debetur, eandem præconizant? Ipsique Creatoris ministri Philippo ter sancto, & novello sanctitatis Trimegisto in Paradisi vaticano acclamant. Ter sanctus enim erat, quia sanctus erat in memoria, sanctus in intellectu, & sanctus in voluntate. Ter sanctus, id est, in Fide, Spe & Charitate. Ter sanctus respectu cogitationum, verborum, & operationum. Ter sanctus propter observantiam Divinorum præceptorum, adhibitionem misericordiarum operum, & ob eam quam cum virtutibus Cardinalibus habuit confederationem. Ter sanctus declaratus fuit à tribus personis divinis, canonizatus à Patre, approbatus à Filio & decantatus à Spiritu Sancto. Ter sanctus, quia juxta sententiam Tertulliani, *sanctus idem est ac immaculatus*, ac proinde cum illæsus manserit à triplici infectione quæ ut Sanctus Joannes inquit totum mundum contaminat? *Omne quod est in mundo concupiscentia carnis est. & concupiscentia oculorum, & superbia vitæ*, idem cœlitus declarari debebat ter immaculatus & sanctus. Ter sanctus, quia hoc epithetum apud Hebræos idem significat

quod sanctissimus, qui titulus soli Deo debetur in cœlo, ejusque Vicario scilicet Summo Pontifici conceditur in terra, unde cum Angeli ipsum ter sanctum, id est, sanctissimum hic in terris proclamant, idipsum cœlesse quoddam fuit prognosticum, ipsum ad regendam Petri navem eligendum esse in terris, in Summum & sanctissimum Pontificem. Ter sanctus quia cœlum & terram certatim videbantur contemere hæc quidem Dei sanctitatem per Philippi linguam glorificando, siquidem is pauld ante in Præfatione cantraverat: *Sanctus, Sanctus, Sanctus Dominus Deus Sabaoth.* Illud verò quasi Echo quoddam formando effecit, ut ab Angelicis vocibus novelli Sacerdotis sanctitas triâ vice certatim resonaret: Ter sanctus. At verò, dicat aliquis, quo jure Philippus triplicatæ sanctitatis encomiis celebratur à cœlo, qui adhuc in mortali corpore vivit viator existens in terra? Quando de anima aliqua certò constat, eam factam esse incolam Paradisi, tunc ei acclamandus est titulus sanctitatis: *Ne laudes virum in specie sua, inquit Ecclesiasticus, id est, Ne dicas sanctum in vita sua.* Unde Sanctus Maximus ait: *Lauda post vitam, magnifica post consummationem.* Cur igitur Angeli ab hisce Legibus discordant? Imò verò eam unam se observantissimos demonstrant: Quia tamen Beatus noster corpore in terra fuerit, attamen velut animatus Magnes cogitatione, & affectu in cœlo contineretur, adeo ut verè ei adscribi possit, quod Sanctus Augustinus dixit: *Corde tamen fixus in cœlo est*, adeo ut cum mundo renuntians, totum se Deo, totumque se cœlo consecravit, ac proinde factus fuerit cœlestis, jure optimo meruerit, ut sicut verè erat ter sanctus, ita Angeli sanctitatem suam in cœlo Emphyreo ter faceret resonare: *Cœlestis concentus à sublimi, omnium qui aderant, auribus affluens, mirâ suavitate minuit tergeminum illud, & Spiritibus Seraphicis familiare Sanctus, Sanctus, Sanctus.*

10. Porro Magnes hanc qualitatem sibi propriam habet, quod si juxta eum ponantur margaritæ, coralli, smaragdi, topazii, amethysti, rubini, carbunculi, adamantes, vel alix gemmæ, eisdem nequaquam adhaereat, nec illas æstimet, sed solum alicui ferri rubigine contacti fragmento inclinetur, & naturali quodam affectu adhaereat? unde nonnemo qui adamantium hanc epigraphen admirabundus subjicit: *Præiosa relinquit.* Enimverò quis in toto hoc mundo honor majoris æstimationis reperiri

de la Cerda in ludi c. 1. v. 10. n. 20.

D. Max. hom. 19. c. 2. de S. Euseb. Vere.

P. Cherub. Odal ubi up. fol. 46

repetiri poterit tali superioritate, quâ quis caput efficitur, & Generalis alicujus illustrissimæ Religionis, quæ in omnes Christianitatis partes suam extendit auctoritatem & jurisdictionem, in qua tot in prædicationibus, in Theologia & sanctitate floruerunt & etiamnum efflorescunt insignia subjecta. O quam excellens est jurisdicção, quâ quis imperium obtinet & dominium quousque se status extendit religiosus, qua quis omnia religionis negotia pro arbitrio suo dirigit &c. Et tamen Philippus (dum Generalatus Anno 1267. ob terminatum tempus Beati Manetti de Antellis vacaret) eandem superioritatem sibi oblatam in se suscipere renuit, neque ad illud Generalatus munus acceptandum induci ulla ratione potuit, idque in patria sua urbe scilicet Florentina? imò expressè declarat, ut si quis bono erga eum feratur affectu, is ab hoc consilio & conatu eum evadendi desistat, & hanc ejus rationem adducit, quòd videlicet vir juvenis sit & inexpertus, qui vix trigésimum ætatis annum assecutus fuerit, hocque munus tale esse, quod hominem prudentem, expertum, atque maturum exposcat. Imò ad electorum pedes provolvitur, eosque suppliciter rogat, ut cogitatus suos in alium majoris meriti Patrem divertant? nihilque indoli suæ magis conforme esse dicit, quàm subdolum esse, non verò superiorem, obedire, non verò præcipere. Ecce tibi verum animatumque Magnetem, utpote qui *pretiosa relinquit*. Veruntamen quando se a cæli Polari stella ad Generalatus officium acceptandum moveri sensit, utpote quæ ne vocationi divinæ repugnaret, eidem expressè hisce verbis præcepit: *Philippa cave resistas Spiritui Sancto, Ego te elegi in mundo, ut sis custos hujus gregis mei, protinus victas manus dedit, quasi diceret: Vnam aspicio: In te una quiesco, id est, stella Polaris cæli, voluntatem meam movere, ut annuat ac proinde quod opponam non habeo, cælo namque imperanti obedire debeo.*

*Angelus
Posse. in
vira ejus.*

11. Verum enim verò quid de Generalatus dignitate loquor? Audire excellentius humilitatis & modestiæ suæ indicium? Post mortem namque Clementis IV. quæ accidit Anno 1269. Die 23. Augusti sedes vacabat, unde Cardinalibus Octobono Protettore, & speciatim ab Octaviano Cardinali Ubaldini, imò à majori Purgatorum Patrum parte per electionis securitatem electus erat ad supremam Petri sedem, & dignitatem Pontificiam. Quod cum Beatus noster intellexisset, ad eò inde turbatus & af-

flictus fuit, ut consilium caperet fugere ex urbe Romana capessendæ ne Papatum acceptare cogere. Fugam autem hanc nocturno tempore aggressus est, eò quòd cælum tot oculis, quod ornatum est stellis, admitandam hanc Philippi sui fugam videre & spectare voluerit. Verum enim verò. Dic mihi fides o Philippe, quodnam est motivum, quod fortiter adeo tibi persuadet, ut à dignitate quadam adeo conspicua te subtrahas & subducas? Num fortasse ignoras, quòd quisquis dignitatem hanc possidet, Deo similis efficiatur: *Similis tui efficitur quatenus seriposest, ut homo sit simili, inquit Chylosthomus, quo ipse enim est in cælo, non in terra. Et quemadmodum supernè nullus est superior, ita nullus in terra est huius simili.* Fortasse te officii pondus & momentum exanimat, utpote qui noli impossibile esse ut quis onus illud sustineat, absque divinæ gratiæ particulari assistentia? De hoc minime dubito, nam Gregorius nomine & re ipsa Magnus id ipsum D. Gregorius expressè testificatur dicens: *Laboriosa sunt ista, quæ ad custodiendum non sunt difficilia. Tibi autem ea non decuit, cum cælestis potius sis, quàm terrenus, & Angelicus magis quàm humanus. Num forte ei quite elegit, idem respondebis, quod Antigonus filio suo dicitur scribere: *An ignoras si regnum nostrum non esse, nisi splendendam servitutem? Imò verò si ita est, tibi profecto hoc onus istud debetur, nam acceptando illud tuis servus non solum nomine, sed & ipsomet opere, vocati enim sub hoc onere poteris: Philippus servus servorum Dei. Sed videor mihi videte Philippum nostrum atque constanter dignitatem hanc repudiantem, recusat enim vaticanium Romanum, quia tanquam Magnes animatus ad Cæli vaticanium aspirat. Regnum mundi accipere recusat, quia voluntate & affectu omnino protendet in Regnum cæli. Unde de suo ab urbe Romana discessu dicit poterit: *Romana pretiosa relinquit, & vertitur ad pretiosa cælestia acquirenda, quia conversatio ejus in cælis est.***

12. Enim verò scire cuperem, quodnam fuerit meritum illud, quo aptus reddebatur & dignus ad tantam dignitatem adeundam, qualis est esse Vicarium Christi in terris, quæ suprema est inter omnes, quotquot in mundo venerationem aliquam habent? Credo Philippo accidisse quod de Aaron Scriptura sacra refert in Exodo. Cum enim esset in conspectu Pha-

Phil. Col.
Bened. P.
12. 11.
158.

Enph.
in
S. M.

Enph.
in
S. M.

Enph.
in
S. M.

raonis inquit Sacer Textus : Tulle virgam Aaron coram Pharaone. Exod. 7. vers. 10. Hebraeus loco ly Tulle, legit Abiecit ? quæ duo sibi invicem contrariari videntur, nam si tulit, quomodo abiecit ? Et si abiecit quomodo tulit ? Per hanc porro Aaronis virgam (quippe qui summus Sacerdos erat (Scriptores faci baculum pastorem Prælatuæ Episcopalis & Papalis intelligunt : Interpretes passim putant, hanc Aaronis virgam pastorem baculum, qui sacerdotalis dignitatis insigne fuit, significare) Qui autem recusat Prælaturas, (& abiecit virgam, & baculum pastorem,) eumque fugit, is dignitatem hanc, quæ velut honor sequitur fugientem, quam maxime meretur ? Nam meriti prærogativa est honoris repulsa ? Cum igitur Philippus noster ad honores & dignitates mundanas oculos suos clauserit, utpote quia aliud nullum desideriorum suorum obiectum, quam cælum habebat, urbi Romanæ terra obvertit, suumque vultum ad cælum dirigit ? eo ipso autem qua rapido passu primarios honores fugit, hi eum insequuntur. Et meritum exagerat dignitatis abiectione. Idem in Scriptura etiam Moyse accidisse refertur, qui à Deo in legatum ad Pharaonem mittendum electus, se ad id munus minime habilem censuit dicens : Quis sum ego, ut vadam ad Pharaonem ? Exod. 3. vers. 11. Et iterum : Obsecro Domine, non sum eloquens. Exod. vers. 10. Denique : Obsecro Domine mitte quem missurus es ? Ibid. num. 13. Hoc autem sese ad tale munus censere ineptum & indoneum, fuit verè habilitate sese ad idem consequendum, inquit sanctus Cyrillus in Cat. Qua ex re (ut ita dicam) Deum contentiosum adversum se Moyses reddidit, sua videlicet imbecillitatis confessione, & honorifica legationis recusatione. Idem pariter ab Eusebio Emisleno authenticatur, qui reluctantiam sancti Maximi celebrando, quam exhibuit, in recusanda per fugam Episcopatus Prælatura, refert, quod dum hic Sanctus sui electionem subodorasset, suspitione percussus, longinquum meditatur exilium. Sed quid inde subsecutum est ? Inter hac ille cum vellet meritis augeri, volebat agnosci, quia est natura juvenia, in quanto studiosius abscondi optat, tanto clarior innotescit, & occultatio ipsi proditio est. Multa equidem fuerit motiva, per quæ Philippus se dignum reddebat, ut Vicarius Christi fieret, atque ad gubernandam Sedem Petri federet, inter illa tamen unum præcipuum fuit, quod se ad illam augustam dignitatem reputavit inhabi-

lem. Sciebat enim quod verus modus ad cælum se sublimandi, sit ad terram usque sese demittere, atque idem se demisit, non ut perveniret ad Vaticanum, sed potius ut ascenderet altius, ut mirum ad cælum. Philippus erat, id est, Philo, quod est Amor, & Sper, quod est super, quasi amator supernorum. Contempsit vitam mundi, &c. Jac. de Vorag. in vit. SS. Phil. & Jac.

13. Sanctus Joannes Evangelista bene observavit, quod cum viginti quatuor Seniores ante Thronum Divinæ Majestatis consisterent, non solum astiterint venerabundi & genuflexi adorantes Altissimum: procidebant viginti quatuor Seniores ante sedentem in throno, & adorabant viventem in sacula saculorum. Apocalypsis 4. verum quod majori admiratione dignum est, quilibet eorum coronam de capite suo sustulit, se ad eam portandam indigno aestimantes, eam in terram deponabant, & mittebant coronas suas ante thronum. Cur ita ? Nunquid in quantum Deo serviebant, Reges erant ? Servire enim Deo regnare est. Cur igitur tanquam Reges coronas in capite suo non retinebant ? Imò adoraturi Deum, majoris majestatis causa coronatos se in eo actu exhibere debuissent: Cur ergo Deum adorantes non magis coronas accipiunt ? Num forte ideo, quod se in conspectu Dei ad coronas portandas judicant indignos ? vel cum Ambrosio Ansberto : Seniores coronas suas ante thronum ponere, est de acceptis virtutibus tumorem superbia deponere & præsentem sibi cuncta tribuere. Primateus & S. Augustinus: Mittentes coronas ante &c. Deo videlicet assignantes, quicquid virtutis, quicquid habent dignitatis. At verò in præsentem vestigare nolo rationem cur mittebant coronas suas &c. Sed solum exacte ponderare volo actionem illam, quæ hoc verbo mittebant exprimitur. Syriaca enim legit procidebant : Arabæa, dimittebant, desinquebant. Seniores singuli non plures quam unam duntaxat coronam in terram demittebant, quando ergo fuit gloriosior actio Philippi qui non unam, sed tres coronas Pontificias tenuit, ob quam causam eadem in throno Pontificali quæ ad beati nostri pedes depingi solet, conspiciuntur. Illi coronas suas demittebant in terras, quia cælum possidebant, nec aliud quidquam curabant. Eodem modo Beatus noluit, quia aliorum quam ad cælum non respiciebat, ne quidem oculum suum in tres coronas Papales, etiam transiret reflectere voluit Philippus, id est, amator supernorum erat, ideoque replicare videbatur id, quod de Magnete dicitur.

Ambr.
Ansb. mt. 9
n. 1. Bibl.
pp. 4.
Primateus
ibid. l. 1.
Bibl. pp.
c. 6 p. 2.
D. Aug.
hom. 3. in
Apoc.

citur: unde quaque ad idem. Uno verbo verè fuit ille servus Dñi de quo dicitur: *Iste est, qui contempsit vitam mundi, & pervenit ad celestia regna.*

14. Verè generosa actio fuit, repudiare Papatum? Et ad hoc ut de illius evasione securior sit, Roma per fugam declinare. Non facile hisce nostris temporibus videbimus aliquem qui actionis illius æmulator aut imitator existat. Etenim gravissima quædam infirmitas Ezechiam Regem invaserat, quæ ad eum divexavit, ut morti propinquus esse videretur. Deus autem, qui facile eum exaudit, qui ipsi cum lachrymis supplicat, Isaiam Prophetam ad eum misit, ut eum consolaretur, eique ex parte omnipotentis Dei annuntiaret, quod Deus non solum eum fecisset à mortis metu securum, in super vitæ ejus quindecim alios annos superadjecisset: *Ad eam diebus suis quindecim annos 4. Reg. 4. v. 6.* Insuper ne de hujus concessione gratiæ usquequaque dubitaret, hoc ei signum dedit: *Hoc erit signum à Domino: Vt ut ascendat umbra dec. in lineis, an ut revertatur eisdem gradibus?* Ibid. num. 9. Audite Regis responsum: *Facile est umbram ascendere, nec hoc volo ut fiat, sed signum difficile peto ut scilicet umbra non ascendat, sed ut revertatur retrorsum.* Quasi dicat (inquit Abulensis ibid. q. 18.) cum hoc, id est, ascendere sit facile, non peto istud, sed contrarium, ut miraculum appareat. Progrede & proficere ascendendo de linea in lineam, de gradu in gradum, de dignitate in dignitatem, facile est, quia nostræ inclinationi valde conforme & hujus quotidianæ inter nos conspiciuntur experientiæ: *Facile est umbram ascendere:* at verò retrocedere, pervenisse ad summum Majestatis apicem, & velut ad quoddam non plus ultra, & tunc demum terga per fugam talis dignitatis vestere, *miraculum apparet.* Sunt etenim hæc miracula quæ de paucis leguntur, cujus tamen à Philippo nostro patrati miraculi memoriam apud posteros fama conservat, & porro conservabit: *Mortuo Clemente quarto Pontifice Narbonensi, anno Christi 1269. cum parum inter Cardinales de sufficiendo successore conveniret, à multis ex illis Pontifex sibi renunciatus, sed ille pro magna sua humilitate, tam magnam vitæ dignitatem cum aliquot sociis, occultus Tunniatum Senatorum fuga pervenit?* Et meritò in talem electionem non consentit, neque in hanc dignitatem libenter descendit, quia Papa spectare debet ad cælum & ad terram, ideoque oculum sollicitudinis suæ ad utrumque debet reflectere, con-

formitet ei quod Christus Petro dixit: *Quocumque ligaveris super terram, erit ligatum & in cælis: & quocumque solveris super terram, erit solutum & in cælis?* & tibi dabo claves regni cælorum. Matth. 16. vers. 19. Philippus autem non stet ad cælum tantummodo pertinere desiderabat, nullam sibi attrahere volebat circa terram aut terrena sollicitudinem, quia tanquam amabilis magnes omnes affectus in cæli polarem stellam directos semper habebat. Unde despiritus & animam suam terra cogere tur applicare, tergum Vaticano obvertit, & cum victor socio suo occulta fuga se subduxit, memor duntaxat promissionis illius à Christo factæ decoloris dando, qui in imò humilitatis se coollerent: *Nolite timere pusillus grex, quia complevit Patri vestro dare vobis regnum. Unde, quia contempsit vitam mundi pervenit ad celestia regna.*

PARS SECUNDA.

15. Post multas & frequentes peregrinationes, quas per varias mundi regiones & provincias, ad majorem Dei gloriam, & in servitium religionis suæ fecerat anno millesimo ducesimo octogesimo quinto cum esset in ætate quinquaginta duorum annorum, Tudem profectus est, dum que ad portas urbis pervenisset, se ibi moriturum, eamque Civitatem cadaveri suo tumulum præbituram esse clavis verbis prænotiavit. Unde peractis Divinæ Majestati gratiis, & sublevatis in cælum oculis dixit: *Hæc requies mea in seculum sæculi, hic habitabo quoniam elegi eam.* Ingressus, quem in jam dictam civitatem fecit, à multis acclamatum fuit vocibus lætitiæ & exultatione plenis, imò cum eisdem quibus filius Dei triumphaliter portas Hierosolymorum ingrediens, fuit receptus, scilicet clamando: *Benedictus qui venit in nomine Domini,* id quod cum non modica sui mortificatione percepisset, unde ne ulterius videri, aut cum tanto applausu à populo magnificari posset, se occultè subdixit, & abscondit, sciens quod *soli Deo honor & gloria* i. Timoth. 1. debeat. Etenim talis applausus Christo in portis Hierosolymæ exhibitus, eidem jure meritissimo debebatur, quia Civitatem illam ingrediebatur ad universum mundum redimendum: Philippo quoque licet id mihi eum vestra licentia dicere) ejusmodi acclamations non incongruè petebant, utpote qui exhortationibus suis è manibus Sathanz redempt-

redempturus erat duas mulieres Helenam & Floram, quæ Todi in dissolutionibus vitæ carnalis lascivæ & licentiosæ vixerant, quas è peccatricibus transmutavit in sanctas quæ postea factæ sunt virginum matres, & virginitatis protectrices atque custodes. Audite meum super hæc re conceptum.

16. Sanctus Joannes Evangelista miraculum à Christo Salvatore in nuptiis Canæ in Galilæa patratum magna cum emphasi exaggerat dicendo: *Initium signorum fecit Iesus in Cana Galilæe, & manifestavit gloriam suam.* Joan. 2. vers. 11. scilicet transmutando aquam in vinum. Veruntamen quæ ratione miraculum istud primum dici potuit, si (ut Dionysius Carthusianus optime annotavit ibid. A. 7.) antecederet tot alia miracula patravit? Respondent sacri Expositores, miraculum istud primum dici, *non ordine, sed dignitate*, id est, fuit dignius & memorabilius inter omnia quæ hæcenus fecerat: ac proinde Evangelista subiungit: *Manifestavit gloriam suam.* Euthymius Zygabotus inquit: *Potentiam & virtutem suam, magnitudinem suæ Divinitatis, quasi diceret, adeo dignum & excelsum fuit istud miraculum, ut in eo Deus suam excellentiam, virtutem, potentiam, & Divinitatem singulariter manifestaret.* Quod si aqua in vinum conversio, adeo stupendum censetur miraculum, quanto majus miraculum erit non unam sed duas peccatrices animas convertere, & in justas transformare. Aqua ad hoc ut in vinum transmutetur potentiam habet obedientialem, non tamen repugnantem, id est, ut aqua in vinum converti volens recalcitret: at vero Helena & Flora ad lasciviam inclinatæ, & sensualitatibus deditæ, voluntatem habebant, quæ resistere poterat. Unde quanto actio in sui operatione includit difficultatem & resistantiam majorem, tanto semper admirabilior censetur. Ad propositum autem de miraculo quod Saluator nollet operatus est in Cana, Beatus Pater meus Simon de Cassia dicit: *Majora nunc invisibiliter in animabus hominum sunt quantum facta in corporibus agnoscamus.* Unde videtur inferre velle, miraculum conversionis harum feminarum, quod Deus Beato Philippo mediante operatus est, majus & mirabilius esse eo, quod Christus in Cana patravit. Et revera Deus neminem alium congruentius ad miraculum conversionis peccatricum patrandum adhibere poterat, quam nostrum beatum, quia hic animatus quidam magnes erat, de quo lapide

Scriptores asserunt, quod *summo pelago, vel ipsi in tenebris, ipso calido sideribus quo non conspectis, cum quo navigatorum itinera dirigenda ignoratur, lapis hic ducatum præbet.* Etenim Helena & Flora duæ naves erant, quæ in mari mundi hujus inter tenebras sine stella gratiæ divinæ, aut cæli aspectu errabant? unde inter sensualitatis scopulos velut perditæ periclitabantur. Certum est etenim, quod ad inferos usque naufragium passuræ fuissent, nisi Philippus velut Magnes per sua sancta monita infallibilem præbisset ducatum, easque ad salutis fœnitam reduxisset, vel sic prospero itinere fœliciter assequerentur portam Paradisi. Nunquid igitur jure merebatur, ut universa Civitas benedictionum applausibus eum honoraret, dicendo: *Benedictus qui venit in nomine Domini?*

17. Placuit tandem Deo candidum hoc liliolum ex hortis mundi hujus transplantare ad viciniam paradisi, huncque pretiosum optimeque expolitum lapidem in cælum transferre, pro exornando ædificio cælestis Hierusalem: *Complacuit Patri dare illi regnum cælestis*, quod fuit cunctarum operationum suarum perpetuum objectum. Unde post immissam sibi à Deo gravissimam infirmitatem, per sacro sanctum pientissimè sumptum viaticum, ad absolvendum fœliciter imminens suum ex hac in aliam vitam gloriosum transitum omni studio sese præparavit. Suis interim religionis fraternam enixè commendavit charitatem dicens eisdem: *Fratres amate, fratres invicem vos diligite, ad eum ferè modum quo sanctus Joannes discipulis suis identidem repetebat: Filii diligite alterutrum: Quævis hora huic piæ animæ mille anni esse videbantur, donec ex hisce terrenis miseris exsoluta ab Angelis transportaretur ad cælum tantopere semper desideratum.* Unde ultimo agoni propinquior factus, omnes animi sui spiritus revocans, cum maximo affectu ardore ad Patres suos conversus, qui magna cum charitate Beato morienti assistebant, per sæpius repetitas petitiones eisdem rogavit, ut ei librum suum darent. Ubi inquit est liber meus? Postigit michi librum meum: quis michi librum meum sustulit? Reddite, reddite michi illum. O care mi liber, quænam in te manus involant. Juvate me, & mecum illum quarite. An non vidistis eum? Sine illo vivere non possum. Porro Patres circumstantes, ut enim nonnihil consolarentur, librum quendam ei portigebant, verum beatus Pater signo innuebat hunc non esse

Simon
Majol.
Coll. 18.

D. Hier. in
Epist. ad
Gal. l. 3. c. 6

Simon de
Cassia l. 1.
c. 37.
p. 4.

esse librum à se tantopere desideratum. Frater autem Ubaldo Adimari, moribundi patris desiderium assecutus, apprehensum Crucifixum in manus ei consignavit. Hunc ergo reverenter excepit, & facie ad piam letitiam composita ex oculans, eum ad pectus suum velut monile & thesaurum amatissimum & pretiosissimum quem unquam possidere potuit, adstrinxit. Ergone o Philippe tu Redemptorem tuum librum appellabis? Imò verò, quia Philippus tanquam Magister cogitationibus suis ad polarem stellam, id est, cælum conversus erat, cælum autem à multis scriptoribus liber appellatur, ex quo in planetarum foliis, & characteribus stellarum futuri leguntur eventus. Potrò Crucifixum postulabat, sed sub nomine libri, vel etiam sub nomine cæli, nimirum lingua id ipsum exprimens, quod clausum habebat in corde. Imò si cælum liber est, desiderando librum pascēbat Crucifixum, qui etiam cælum quoddam est, quod loco Zodiaci Coronam spicem habet, quod item pro via lactea Crucem: pro Polo fixo clavos, vulnēra pro stellis, pro luna humanitatem, loco Solis denique Divinitatem habet. Hunc librum pascēbat, hoc cælum quærebat, suum in Cruce Christum suspirabat. In Crucifixo, qui *Humiliavit semetipsum factus obediens usque ad mortem*, velut ex libro exacte didicit veros terminos humilitatis & obedientiæ. Unde Christus liber est de quo congruè dici potest: *Liber est hic Divinitate plenus, & speculum Divinorum.*

18. Nec est quod vobis imaginemini mortem effecisse ut vacillaret in iudicio aut phantasia, ideoque per errorem librum suum postulasse, dum Crucifixum petebat, siquidem Crucifixus verè liber ejus erat, è quo virtutes Theologicas atque morales didicerat. Ita Seraphicus Bonaventura rogatus à sancto Thoma de Aquino, ut suam ei Bibliothecam ostenderet, levato velo quodam Crucifixum ei ostendit dicens: *Inde se petere, quicquid egyptium describebat.* Liber hic erat, qui cum ipsum docuisset bene & innocenter vivendi modum, nunc quoque bene moriendi artem eum volebat docere. Et quidem si sanctus Cyprianus librum Tertulliani in tanta veneratione habuit, ut illum Magistri loco habuerit, ideoque dicere solitus fuerit: *Da mihi Magistrum?* merito Philippus librum suum, imò Magistrum suum postulabat, ut in eo characteres sanguineos legere, & modum spiritum suum in manus Patris æterni commendandi ediscere posset: *In manus tuas commendo spiritum*

meum Luc. 23. Ælius Verus Imperator tanto affectus impetu propensus erat ad legendum Ovidii librum *de arte Amandi*, ut nec in lecto sine illo quiescere posset. Philippus quoque in lecto in ipso mortis articulo sine hoc libro stare non poterat, siquidem inde verum Deum amandi methodum clarè & distinctè ediscēbat. Alphonus Aragonia Rex libros sibi auro gemmisque chathiores esse dicere solebat. Eo ipso quo moribundus noster, nil aliud quam librum suum cogitabat, aliud nihil pascēbat, signum est evidens eum sibi in majori pretio & estimatione esse quam propriam vitam. Cum idem Rex Castellum Neapolitanum rediret cogere, Verrurium suum de Architectura scribentem invenit, quàm ipsomet Crucifixum, ex cujus lectione magnus hic noster Dei sermo egregie didicit, super fundamentum humilitatis, nec non super perfectionis lapides, adificium sanctitatis & meriti erigere & fabricare. Martinus Siliceus Archiepiscopus Toletanus, quocumque librum aliquem sibi comparavit, eundem per semetipsum, non verò operari domum portare volebat, dicens: *Libri me rararunt, quidni eos vicissim gestando honoram?* Philippus quidem librum suum non emerat, sed potius ab eodem emptus & redemptus erat, unde dum ad patriam & incolatum caelestem revertitur esset, librum hunc nequaquam aliter confidere voluit, sed sibi metipsum consignari fecit, & potestatem pectori suo suaviter alligavit, ut secum deferret. Verum enim verò librum hunc Philippo relinquamus, siquidem ad illum accipiendū se adeo anxium atque sollicitum mouit, jamque eundem inter amplexus suos stringens ad gloriæ æternitatem ex hac vita sic transiit.

19. Ehem quot gratias Deo sermo suo, dum adhuc in vita mortali degeret, dignatus est conferre! Complacuit olim Deo sigillum omnipotentis suæ, sponsæ suæ cedere, ut pro suo beneplacito cuncta faceret & destrueret, potest ei in mentem venire, dum ait: *Pone me in sigillum tuum?* Cant. 8. vel cum Philone Carpathio ait: *Signum super cor tuum, ut sigillum super brachium tuum.* Quod idem est, ac si dixerit: *Deum vinum meum sigillum accipe, penes te sit virtus potentis meæ in corde & in opere: quidquid corde cogitabis, quidquid voles, sigillo meo imprimi jubebis, constitues, fiet omnino, & ubicumque manum ad opus posueris, tibi omnipotentia mea prelio sit.* Uti que

Ad Philip.
lip. 2. v. 3.

Nic. Cal.
l. 4. hist.
c. 34.

Utique pie credere possumus eandem promissionem animæ Beati Philippi à Deo factam esse, dicendo eidem: Quod si in itinere constitutus cum duobus Religiosis Teutonicis de profundissimis Catholicæ fidei mysteriis Theologicè discutere volueris, *tube, constitue, fiet omnino*. Si volueris, ut lachrymæ, quas oculi tui effundunt, in terram procedentes, in fontem quandam transtulerentur, *tube, constitue, fiet omnino*. Si per siccitatem temporis terra exaruerit, omnesque aquarum venæ exsiccatae fuerint, tu vero orate volueris ut ex concavitate cauitis cuiusdam, unda indeficiens atque crystallina scaturiat, *tube, constitue, fiet omnino*. Quod si refovere desiderium aliquod inaccessibilem in monte Senario inter crudeles hyemis rigores, inter nives & glacies densas, Aquilone, quantumvis invito virentes & floridas vires, atque de palmitibus inter pampinos suspensas seu pendulas uvas, *tube, constitue, fiet omnino*. Quod si posthabitis septem urbis Romanæ collibus aliorum divertens, ad supremam dignitatem à dicta urbe tibi præparatam alii renuntiandam fugitivo pede tuo in Montammiatæ appendicibus appuleris, voluerisque ut ubicunque baculum tuum fixeris sive plantaveris, ibi fons aquæ saluberrimæ scaturire incipiat, sive ut debitos tibi reddant honores, pedes tuos tibi tanquam Pontifici osculando, sive ut aquæ illæ in balnea transformentur, quæ à te admirabilem adversus varias corporum humanorum infirmitates sanandam virtutem accipiant, ideoque ex tuo nomine Balnea appellentur sancti Philippi, *tube, constitue, fiet omnino*. Quod si una cum tribus sociis ex regionibus ultramontanis in Italiam revertens, à semita in montibus Apenninis aberraveris, gressum sistens nunc inter declivia rupium, nunc inter aspera montium, nunc inter sylvarum labyrinthos, & per tres dies continuos errando sine ulla victus annona circumveris, ac tum demum Deum rogaveris ut faciat Angelos tibi in forma Pastorum occurrere, ut viam tibi commonstrent, tibi que de annona sufficienti provideant, ut lacte & pane pastus spiritus refocillare possis, *tube, constitue, fiet omnino*. Quod si ad puniendum reos qui horrendis iteratque blasphemis cœlestem Curiam subusu chætarum contumeliatu fuerint, monita & reprehensiones tuas inutiles atque infructuosas esse videns nubibus præceperis, ut præfurore crepantes tonitrua, fulmina, fulgura & flammæ evomant eosque disperdant, ad bonos à simili blasphemia desertendos, *tube, constitue, fiet omnino*.

Paoletti Sanctorale.

omnino. Quod si desideraveris ut Innocentius V. Pontifex Maximus, Religionem tuam servorum Mariæ, ut sibi proposuerat non aboleat, sed potius particulatim quodam diplomate eandem confirmet, præcipiendo, ut in sua soliditate perseveret & conservetur ad veritatem Christianæ Fidei, Ecclesiæ Catholicæ honorem, nec non ad majorem Dei omniumque cœlitum gloriam, *tube, constitue, fiet omnino*. Quod si ad hoc adhiberis ut scilicet Ordo tuus in cunctis Christianitatis regionibus efflorescat, ut ab Imperatoribus aliisque Principibus Christianis aificentur Monasteria, ut Rudolphi Cæsares, Augustæ Imperatrices, & aliæ serenissimæ Regnorum Coronæ cum eximia devotione habitum servorum B. Mariæ induant & deferant, tanquam Tertiariæ in eo vivendo, tuamque Religionem in cunctis Dominis, suis immunitatibus & privilegiis locupletandos, *tube, constitue, fiet omnino*. Quod si Monasteria tua in magna fuerint panis aliorumque corporis necessitatum penuria & paupertate, tuique religiosi proinde magnam pariantur alimentorum inedia, tu autem volueris quod Angeli eorum necessitatibus succurrere debeant, postula, præcipe, impera, eosque obediens tibi esse experieris, utpote qui castra panibus ad Monasterii fores promptissimè sunt allaturi, *tube, constitue, fiet omnino*. Quid amplius dicam? Quod si post mortem tuam, morbo caduco sive epileptico oppressos volueris liberare. Si desideres ut cæci visum recuperent, recedant à capite fastidiosi dolores, ut claudi liberè & expeditè ambulent; ut à lupis strangulati resurgant; ut Demones ad sepulchrum tuum exterriti ab oppressis sive obfessis corporibus fugiant; ut ad tuas preces parvus dolores mitigentur; ut febres evanescant; ut membra tua quamvis invita morte ipsi sint floribus magis odorifera, majoremque Arabicis aromatibus spirant fragrantiam; ut in die translationis corporis tui, mox ut illud in publicum prodire conspiciatur pluvie prohibeantur, aer & totum cœlum serenitati ac tranquillitati pristinae restituantur; ut calcei tui ex juncis contexti, in incendia per aquam in extinguibilia conjecti ignem opprimant & suffocent, maneatque illæsi? *tube, constitue, fiet omnino*? Et ubicunque manum ad opus posuerit, tibi omnipotentia mea præsto erit. Unde sicut licet durissimum sit & indomabile, Magneti tamen obediens flectitur & reflectitur in quamvis partem, ita Deus flecti videtur Philippi precibus & orationibus con-

T r descen-

descendendo. Verum enim verò ò magne Dei & Mariæ serve & cliens, libens agnosco ruditatem meam, hæctenus gloriam tuam obfuscasse potius quam manifestasse? attamen si forte temeritas mea qua tuas prærogativas celebrare præsumpsi

contemptum aut reprehensionem aliquam meretur, me hac excusatione apud te excusabo dicendo ferrum nimis quam æruginosum tuis orationis meæ, commorum fuisse ad discutendum ex virtute Magnetica sanctitatis, tuæ.

SERMO VIGESIMUS QUINTUS
IN FESTO
ASSUMPTIONIS GLORIOSÆ
Virginis MARIE.

Non est factum tale opus in universis regnis. 2. Paralip. cap. 19.

EHem quot admirandi & prodigiosi effectus videntur multis in locis, temporibus, & occurrentibus casibus in hoc amplissimo totius universi theatro! idque non sine sæculorum præteritorum stupore. Videntur enim terra, ær, & cælum certatim inter se contendisse, utrum eorum plures reperisset modos quibus se oculis mortalium spectabilius redderet magisque prodigiosum. Post mortem Augusti Sol visus fuit radiis suis omnino excitus, stellæ in cometas crinitos sanguine rubescerent transformati fuere, cælum denique haud secus ac combustibile, igne flammaque videbatur conflagrare: *Sol totus defecit, Cælum late ardere visum, & stella crinita sanguineo colore apparuerunt.* Wittenbergæ tres simul observati fuerunt Soles, & in quolibet eorum cernebatur gladius sanguine tinctus. *Wittenberga visi sunt tres Soles, quibus singulis cruentus inerat gladius.* Vidente Imperatore Henrico Septimo, & Clemente Quinto Summo Pontifice *Tres Luna simul apparuerunt.* Graciano Orientis Imperatore regnante, in Francia juxta Civitatem Atrebatensem integro die non nisi mera Lana de cælo depluit. *Diem unum pluit Lana Anno 1494.* Carolo Octavo Franciæ Rege in Italiam proficiscente manna pluit: *In Gallia Cisalpina manna pluit.* Romæ duobus diebus continuiter ex pluvia sanguinea immaduit: *Pluit sanguis in arena Concordiæ.* In monte Albano, Colonia, Constantinopoli, regnante Valentino Im-

peratore saxa de cælo pluerunt. In Liguria cæro, in Hasbavia Franciæ grauum & pisces, Aniltenii terra, Bizantii cinis, alibi lac, in altis denique locis ferrum, Romæ etiam ut Gregorius Magnus t. 1. scribit, *corporali visu sagitta calvus vultu, & singulos quoque ferire videbantur.* At in prodigiis suis sese non minus admirandum exhibuit. Romulus die 5. Julii, dum actualiter Dis suis sacrificaret, ex improviso in ærâ raptus fuit: (Romulus est ex oculis elapsus, nec deinceps vel ipse, vel corpus est defuncti visum.) In ipso ære velut in Campo Martio, visa sunt intempesta nocte scuta & lanceæ igne inter se acriter confingenti: (Inter multa prodigia quæ comparuerunt, nunciatum visas noctu lanceas ignitas, & scuta hæc illuc differri.) Postquam M. Antonius cum Cæsare prælium inire decrevisset, nocte sequente (Omnis generis organorum exaudita est symphonia, strepitusque turbæ.) Paulo antequam Henricus Septimus Imperator ex hac vita migraret, Mediolani post solis occasum, per integrum horæ spatium in ære visus est vir quidam armatus humana statura solito altior, & postea paulatim disparuit. (Post solis occasum visus est eques armatus longe humana specie major.) Similiter in eodem loco circa tertiam horam noctis visi sunt duo equites armati, qui inter se acriter præliabantur: (Duo equites pari specie die inter se dimicantes conspecti evanuerunt. Hierosolyma quoque iteratis vicibus non sine timore ingenti fatalem quandam & flammæum gladium

Plin. l. 2. c. 23.

Iohn. Rav. vis in off. f. 46. fo. 2. v. Prodigia.

Io. Bapt.

Fulg. l. 1. c. 4.

Sabell. 1. c. 4.

Tit. Liv. Dec. 4. l. 9.